

# Книгата на Даниил — Осемдесет и девет

*Разплитане на лъжливите учения: историческо изследване на „всекидневната“ в адвентизма*

Jeff Pippenger

2024-02-22

В осемдесет и първата статия от тази поредица статии върху книгата на Даниил включихме откъс от Manuscript Releases, том 20, 17–22, където сестра Уайт ясно посочва, че учението, според което „ежедневната“ представлява светилището на Христос, е било дадено на старейшините Прескот и Даниелс от „ангели, които бяха изхвърлени от небето“. Тя всъщност не определя погрешната им представа за „ежедневната“ по начина, по който аз направих, но историческият запис е пределно ясен, че именно това те са се опитвали да утвърдят като истина. Те са се стремели да пренапишат части от книгата на Урия Смит „Даниил и Откровението“, които поддържат разбирането за „ежедневната“, което тя определя в Early Writings, страница седемдесет и четири, като правилния възглед.

У. У. Прескот бе издавал периодично списание, озаглавено The Protestant, в което единствената тема беше издигането на лъжливото виждане за „ежедневната“. Той и президентът на Генералната конференция, А. Г. Даниелс, станаха сатанинското острие на копието, за да продължат усилията на Прескот към утвърждаването на лъжливото учение като ортодоксален възглед в адвентизма; но докато Елън Уайт беше жива, техният успех в това сатанинско усилие беше възпиран. През 1931 г. Даниелс събщи, че именно в годината, в която бе написан откъсът от Manuscript Releases (1910), той (Даниелс) е имал разговор със Сестра Уайт по въпроса за „ежедневната“ и че тя го е довела до убеждението, че неговият и на Прескот възглед е правилен.

Важно е да разберем тази история, защото сега започваме разглеждането си на увеличаването на познанието, което настъпи през 1989 г., когато бяха разпечатани свещените реформаторски линии и последните шест стиха на Даниил единадесета глава. За да бъде разпозната светлината, която бе произведена с разпадането на Съветския съюз в изпълнение на четиридесети стих на Даниил единадесета глава, е необходимо „всекидневната“ и пророческата история, представена чрез „всекидневната“, да бъдат правилно разбрани, защото тази история илюстрира повторението на същата история в стихове четиридесет до четиридесет и пети на Даниил единадесета глава. Тези стихове посочват, че вестта, която е разпечатана в тези стихове, са „слуховете от изток и север“, които довеждат до последното гонение над Божия народ.

Но вестта от изток и от север ще го смутят; затова той ще излезе с голяма ярост, за да погуби и съвсем да изтреби мнозина. И ще разположи шатрите на своя дворец между моретата при славната света планина; но ще стигне до своя край, и никой няма да му помогне. Данаил 11:44, 45.

Вестта на четиридесетия стих, която бе разпечатана при разпадането на Съветския съюз през 1989 г., е вестта на късния дъжд, която ще накара папството (северния цар) „да излезе с голяма ярост, за да погуби и съвсем да изтреби мнозина“. „Вести“ в пророчески смисъл означава вест.

И как ще проповядват, ако не бъдат изпратени? както е писано: „Колко са прекрасни нозете на онези, които благовестват мира и донасят радостната вест за добри неща!“ Римляни 10:15.

Вестта за късния дъжд е вестта, представяна от Божиите стражи в последните дни, които пеят песента на лозето и песента на Моисей и на Агнето.

Колко са прекрасни по планините нозете на онзи, който донася блага вест, който възвестява мир; който донася блага вест за добро, който възвестява спасение; който казва на Сион: Твоят Бог царува! Твоите стражи ще издигнат глас; заедно ще пеят с гласа си; защото ще видят лице в лице, когато Господ отново възвърне Сион. Исая 52:7, 8.

„Вестите“ в четиридесет и четвъртия стих на Даниил единадесета глава изпълват с ярост човека на греха и се извършва последното папско кръвопролитие. Тази вест е вестта на третия ангел, която се усилва до силен вик при скоро предстоящия неделен закон.

„Никой не е осъден, докато не е получил светлина и не е видял задължителността на четвъртата заповед. Но когато бъде издаден указът, налагащ фалшивата събота, и силният вик на „третия ангел“ предупреди хората против поклонението на звяра и на неговия образ, разграничителната линия между лъжливото и истинното ще бъде ясно прокарана. Тогава онези, които все още продължават в престъпление, ще получат белега на звяра.“ Signs of the Times, November 8, 1899.

„Вестите от изток и от север“, които разгневяват папството, нарастват до силен вик при неделния закон, и тази вест е вестта на късния дъжд, която започна на 11 септември 2001 година. Изразът „силен глас“ е пророчески термин, който представлява нарастваща сила.

„Истината за настоящото време — вестта на третия ангел — трябва да бъде прогласявана със силен глас, тоест с нарастваща мощ, когато се приближаваме към великото последно изпитание.“ The 1888 Materials, 1710.

„Вестите“ от четиридесет и четвъртия стих са вестта на късния дъжд непосредствено преди приключването на човешкото изпитателно време, когато Михаил се изправя. Това е същата вест на късния дъжд, която пристигна на 11 септември 2001 г., но тя нараства до силен вик, или силен глас, когато сто четиридесет и четирите хиляди бъдат запечатани и тогава Светият Дух бъде излян без мярка. Това е същата вест на късния дъжд, която беляза периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Именно вестта за късния дъжд е била подправена чрез вест за мир и безопасност, която лаодикийският адвентизъм представя от идването на „магарето“ до идването на „лъва“. Периодът между 11 септември 2001 г. и скоро идващия неделен закон бележи духовното

смъртно ложе на лаодикийския адвентизъм, а онези, които биват съдени след Божия дом (Ерусалим), умират в същия гроб. Смъртното ложе на лаодикийския адвентизъм е между магарето и лъва, а вестта, която е отхвърлена и причинява тяхната смърт, е „вестите от „изток“ (символ на исляма) и от север (символ на папството). Това е същата вест, която е вестта на третия ангел.

Последните шест стиха на Даниил единадесета глава, които бяха разпечатани във времето на края през 1989 година, са вестта на късния дъжд, която се прогласява във време, когато се прогласява една лъжлива вест за късния дъжд — за „мир и безопасност“. Изпитът на късния дъжд най-напред се изправя пред Божия дом, защото оттам започва съдът, а след това се изправя и пред другото стадо извън Божия дом. Поради тази причина е съществено да се разбере „лъжата“, която бе въведена в лаодикийския адвентизъм в третото поколение; защото, докато Бог излива Своя Свети Дух върху онези, които запечатва, Той едновременно излива силна заблуда върху онези, които не приемат любовта към истината.

По време на спора през първото десетилетие и половина на двадесети век относно „всекидневната“, един от мъжете, които защитаваха правилната милеритска позиция, че „всекидневната“ е символ на езичеството, беше Ф. К. Гилбърт. Гилбърт беше обърнат от юдаизма и четеше и говореше съвършен иврит. Той защитаваше позицията на пионерите в книгата на Даниил въз основа на своето разбиране на еврейския език. През 1910 г., именно в годината, когато сестра Уайт написа ръкописа, който щеше да бъде погребан за десетилетия и който посочваше, че възгледът на Даниелс и Прескът за „всекидневната“ идва от ангелите на Сатана, Гилбърт имаше личен разговор със сестра Уайт по въпроса за „всекидневната“.

Знаем, че той е имал разговор, защото веднага (на следващия ден) е написал обобщение на разговора, който е провел със Сестра Уайт. През 1931 г. А. Г. Даниелс отправя твърдението, че е имал разговор със Сестра Уайт по въпроса за „ежедневната“ през същата година — 1910. Даниелс твърди, че Сестра Уайт не му е оставила друг извод, освен че „ежедневната“ е символ на Христовото служение в светилището. Но твърдението на Даниелс за такъв разговор не само е „лъжа“, то е пророческата „лъжа“, която произвежда силна заблуда.

За онези, които може да нямат достъп до диаграмите от 1843 и 1850 г., е важно да се разбере, че когато диаграмата от 1843 г. е била публикувана през 1842 г., милеритите все още са вярвали, че светилището, което трябваше да бъде очистено в изпълнение на пророчеството за две хиляди и триста години, е земята. Когато публикували диаграмата от 1850 г., тогава вече знаели, че светилището, което трябва да бъде очистено, е небесното светилище. Поради тази причина на диаграмата от 1843 г. **НЯМА** изображение на Божието светилище, но на диаграмата от 1850 г. **ИМА** изображение на Божието светилище. Това е важно, защото Даниелс твърдял, че при своето интервю със сестра Уайт ѝ показал диаграмата от 1843 г. и ѝ посочил светилището на диаграмата. Това би било невъзможно, защото на диаграмата от 1843 г. няма светилище. Неговото твърдение за интервю е било „лъжа“.

Когато през 2009 г. изследвах тази история и осъзнах, че мъжете от двете страни на въпроса и двамата твърдяха, че са имали разговор със Сестра Уайт по темата за „непрестанната“, изпратих електронно писмо до фонда „Елън Уайт“ и попитах дали имат достъп до регистъра, в който са записани разговорите на Сестра Уайт през 1910 г. Те отговориха, че все още разполагат с този регистър. По-долу следват моето електронно писмо и отговорът от фонда „Елън Уайт“.

Понеделник, 19 януари 2009 г.

До всички, за които това се отнася:

Чувал съм, че съществува дневник-регистър, в който е било записвано кой е имал срещи със сестра Уайт и какво е било предмет на тези срещи. Опитвам се да установя или да опровергая дали А. Г. Даниълс е имал среща със сестра Уайт през 1910 г. относно въпроса за „постоянната“. Известно ми е, че съществуват исторически свидетелства, че такава среща е имало, но се питам дали има някакъв запис в официален дневник-регистър, който действително да удостоверява това. В същото време ми беше казано, че Ф. К. Гилбърт също е имал среща със сестра Уайт през 1910 г. по въпроса за „постоянната“, и бих желал да зная дали това може да бъде потвърдено чрез дневник-регистър, воден от нейния персонал през този период. Възможно е да не е съществувал такъв дневник-регистър, или, ако е съществувал, вие да не предоставяте тази информация, или пък да е извън възможностите ви да проверите това за мен, дори ако такъв наистина съществува. И така, при всички случаи, пожелах да попитам. Всяка помощ, която бихте могли да окажете, ще бъде високо оценена.

Скъпи Джеф,

Благодаря Ви за Вашето писмо. Ние действително разполагаме с сравнително пълен отчет за маршрута на Елън Уайт, въз основа на нейните писма, дневници и публикувани насрочвания, но не и с „дневник“ в тесния смисъл на думата.

Несъмнено сте чели за посещението на А. Г. Даниелс при Елън Уайт в т. 6 на Биографията на EGW, *The Later Elmhaven Years*, стр. 256, 257. Не сме открили никакъв независим запис за това интервю. Разполагаме с писмо от старейшина Гилбърт от 1 юни 1910 г., което посочва неговия план да бъде в Сейнт Хелена (където живееше Елън Уайт) на 6–9 юни. Това е пределът на подкрепящата документация, за който ми е известно.

Бог да благослови — Тим Поарие, заместник-директор, Ellen G. White Estate

Няма самостоятелен запис, че Даниелс някога е имал разговор по въпроса за „ежедневната“, но има писмо от Гилбърт, в което той посочва намерението си да бъде в дома ѝ от шести до девети юни 1910 година.

В биографията на сестра Уайт, на която наследството на Елън Уайт се позовава, където нейният внук разглежда въпроса за интервюто на Даниълс, той е записал твърдението на Даниълс относно подправеното интервю от 1910 г.:

„В един малко по-късен момент в обсъжданията старейшина Даниелс, придружаван от W. C. White и C. C. Crisler, в желанието си да получи от самата Елън Уайт точно какъв е смисълът на нейното изявление в Early Writings, отиде при нея и ѝ изложи въпроса. Даниелс взе със себе си Early Writings и схемата от 1843 г. Той седна съвсем близо до Елън Уайт и я засипа с въпроси. Неговият доклад за това интервю беше потвърден от W. C. White:“

„Първо прочетох на сестра Уайт изложеното по-горе изявление от Early Writings. След това поставих пред нея нашата пророческа карта, използвана от нашите служители при изясняването на пророчествата от Даниил и Откровение. Насочих вниманието ѝ към изображението на светилището, както и към периода от 2300 години, както бяха представени на картата.

„Тогава я попитах дали може да си припомни какво ѝ бе показано относно този въпрос.“

„Когато си припомням нейния отговор, тя започна, като разказа как някои от водачите, които бяха участвали в движението от 1844 година, се стремяха да намерят нови дати за завършването на периода от 2300 години. Това усилие беше насочено към определянето на нови дати за идването на Господа. Това причиняваше объркване сред онези, които бяха участвали в Адвентното движение.

„В това объркване Господ ѝ откри, каза тя, че възгледът, който е бил поддържан и представян относно датите, е правилен и че никога вече не трябва да се определя друго време, нито да има друга вест за време.

„След това я помолих да разкаже какво ѝ бе открито относно останалото от „ежедневната“ — Князът, войнството, отнемането на „ежедневната“ и събарянето на светилището.

„Тя отвърна, че тези особености не ѝ бяха представени във видение така, както частта относно времето. Тя не желаше да бъде подведена да дава обяснение на тези точки от пророчеството.“

„Разговорът направи дълбоко впечатление на ума ми. Без колебание тя говори свободно, ясно и надълго за периода от 2300 години, но относно другата част от пророчеството тя мълчеше.“

„Единственото заключение, което можех да направя от нейното свободно обяснение на времето и от нейното мълчание относно отнемането на „ежедневната“ и събарянето на светилището, беше, че видението, дадено ѝ, се отнасяше до времето и че тя не е получила никакво обяснение относно другите части на пророчеството.—DF 201b, AGD statement, 25 септ. 1931 г.“ Arthur White, Ellen G. White, том 6, 257.

Даниелс твърдеше, че ѝ е показал картата от 1843 г. и я е попитал за светилището, което не е представено на картата. Той твърдеше още, че е взел и книгата Early Writings и я е обсипал с въпроси относно това какво е имала предвид, когато ясно е одобрила пионерското разбиране за „ежедневната“ и че картата е била направлявана от ръката на Господа. Синът

на Елън Уайт, който беше баща на Артър Л. Уайт, биографът, написал обзора на това предполагаемо събитие, беше приел сатанинския възглед на Даниелс и Прескот относно „ежедневната“ и засвидетелства в полза на твърдението на Даниелс за онова, което бил чул по време на разговора. Те просто не бяха внимателни с измислената си история, защото картата от 1843 г. не представя светилище, към което Даниелс би могъл да посочи.

Друга неистина, представена в интервюто, е лъжата, че откъсът от „Ранни писания“ е бил предупреждение против „определяне на време“. Откъсът, за който се предполага, че Даниелс е попитал, гласи следното:

„Видях, че схемата от 1843 година беше ръководена от ръката на Господа и че не трябва да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше; че Неговата ръка беше над нея и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато Неговата ръка не се отдръпна.

„Тогава видях по отношение на „ежедневната“ („daily“) (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които дадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране на „ежедневната“; но в объркването след 1844 година бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпит след 1844 година и никога повече няма да бъде изпит.“ Ранни съчинения, 74, 75.

Уили К. Уайт, синът на сестра Уайт, беше приел лъжливото виждане относно „ежедневната“, а неговият син Артър се стремеше да увековечи „лъжата“, свързана с интервюто, което никога не се е състояло, като се опитваше да внуши, че предупреждението в пасажата от „Ранни писания“ е просто и единствено предупреждение против определянето на време. Този аргумент е бил измислен през 30-те години на XX век и се превръща в основна част от „лъжата“.

Ще разгледаме този довод в следващата статия.

„На 23 септември Господ ми показва, че Той е прострял ръката Си втори път, за да възстанови остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. Във времето на разпръсването Израил бе поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. По време на разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха твърде малък ефект, постигаха малко или нищо; но в събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предназначения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамно някой да се позовава на времето на разпръсването за примери, които да ни ръководят сега, във времето на събирането; защото, ако Бог не върши за нас сега повече, отколкото вършеше тогава, Израил никога не би бил събран. Също тъй необходимо е истината да бъде публикувана в печатно издание, както и да бъде проповядвана.“

„Господ ми показа, че схемата от 1843 година е била направлявана от Неговата ръка и че никоя част от нея не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше. Че ръката Му беше над и скриваше грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе отстранена.

„Тогава видях по отношение на „Ежедневната“, че думата „жертва“ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които възвестиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране на „Ежедневната“; но след 1844 година, в объркването, бяха възприети други възгледи, и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.